

Rangvæsen. Af denne Slags Folk have vi her i Landet nu mange flere, end vi tidligere havde, og mange flere, end vi drømte om at faae ved Foranstaltningen. Men hvad vi derimod ikke fik, var en Forsøgelse af Rangskatten. Der har tværtimod fundet en Nedgang Sted, og naar vi nu ikke ere naaede til den Modenhed eller til den Oplysning — og det er muligt, at vi endnu ikke ere stegne op eller ned eller hen til disse Samfundslag, men man maa tænke sig Muligheden af, at det hele Rangvæsen maa staa hen indtil videre — saa forekommer det mig riatigt, naar Flertallet siger: lad os saa faae disse fine Fornemmelser beskattede dygtigt, lad os saa faae Noget ind i Statskassen derfor og give det, vi faae ind, som Præmie til dem, der ikke trænge til den Slags Historie, som de Andre trænge til (Kjær: Statten kunde staa i Forhold til Fornemmelserne). Det ærede Medlem siger, at Statten kunde staa i Forhold til Fornemmelserne, men det vil ikke være saa nemt at afsjøre, hvilken Størrelse Staten da skal have, ligesom det jo ogsaa er muligt, at der er flere, som vel have Fornemmelserne, uden dog at have faaet dem tilfredsstillende; men at beskatte Fornemmelser, der ikke have fundet deres Udtryk i en tilsvarende Villighed, er vanskeligt. Det maa imidlertid min ærede Kollega selv tænke over, hvorledes han mener, at hans Mening kan gjenemføres. — Under Nr. 32 have vi stillet et Forslag, om de vestindiske Der, et Forslag, som jeg egentlig havde troet, at den ærede Minister vilde have været os taknemmelig for. Et enkelt Medlem af Mindretallet har vel senere faaet Betænkelse og derfor stillet et Mindretalsforslag, men ellers har Flertallet været enigt om at følge den ærede Minister realiter. Vi sige med den ærede Minister: Vi forlange for næste Aar kun 25,000 Kr. fra vore dansk-vestindiske Der, og om vi end billigtvis burde have 4—5 Gange saa Meget, finde vi os dog i den mindre Sum. Da Jællebsuffertogierne endnu ikke have kunnet tørøge Velstanden derovre, og det vel er lidt knapt for Derne, saa estergive vi dem en væsentlig Del af den Byrde, man tidligere havde troet at burde paalægge dem. Men uagtet denne Smøbekommen i Realiteten mod den ærede Minister, havde han dog en hel lang Række Indvendiger at gjøre mod vort Forslag, og han endte med at erklære, at han slet ikke vilde optæve noget Bidrag af Derne, hvis vort Forslag blev staaende, og hans særlige Lovforslag ikke kom til at gaa jævnsides. Dette har forundret mig noget. Hvad nu selve vort Forslag angaar, skal jeg sige, at vi ikke dermed have villet anbefale Thinget enten at vedtage eller forkaste det særlige Lovforslag, men vi overlade ganske til Thingets egen Overveieelse, hvad det vil gjøre, naar det særlige Lovforslag kommer for. Naar vi vedtage det i denne Form her paa Finantsloven, mene vi, at Finantsministeren ogsaa med sine 25,000 Kroner

er sikret i denne Sag, selv om det særlige Lovforslag bliver forkastet. Nu siger den ærede Minister, at det ikke er ham muligt at modtage Forslaget, thi Kolonialloven forbyder ham det. Kolonialloven af 1863 siger: „Bidragets Størrelse efter de nævnte 10 Aar bestemmes ved Lov“, og denne Bestemmelse kan dog i alt Fald ikke være imod, at vi sætte Bidraget ind paa Finantsloven, thi denne er — det tør jo dog Ingen negte — en Lov; ellers maa hele Sagen gaa under et aldeles falsk Navn. Men, siger saa den ærede Minister, Koloniallovens § 1, hvori der staar: „Findes der Anledning til at udgive en Lov, skal Forslag til denne, naar ikke særegne Grunde nødvendiggjøre en Undtagelse, forelægges vedkommende Kolonialraad til Betænkning“, forhindrer mig aldeles i at gaa ind paa at lade det staa paa Finantsloven, thi jeg har ikke forelagt Finantsloven — saaledes opfatter jeg den ærede Ministers Tankegang — for Kolonialraadet, kun den særlige Lov. Det forekommer mig dog, det er at gaa for vidt i Doktrinarisme, naar den ærede Minister har forelagt Kolonialraadet to Lister, som ogsaa staa i vort Forslag, og et Belsøb af samme Størrelse som det i vort Forslag — ja der er ganske vist den Indskrænkning, at vort Forslag kun skal gjælde for et Aar, det særlige Forslag derimod for to — saa at mene, at denne Bestemmelse skulde lægge ham den sjævneste Hindring i Veien for at tiltræde vort Forslag. Der staa jo endogsaa i Kolonialloven: „Naar ikke særegne Grunde nødvendiggjøre en Undtagelse“, den ærede Minister kunde altsaa ganske have undladt at forelægge sit Forslag for Kolonialraadet, naar han havde tilstrækkelige Grunde dertil. Men naar som sagt Spørgsmaalet er forelagt Kolonialraadet, saaledes som jeg her har nævnt, og er optaget saaledes af Rigsdagen, skulde jeg dog mene, at Kolonialraadet Intet kan have at indvende mod vort Forslag. Man kan naturligvis ikke mene, at det, der er forelagt Kolonialraadet til Betænkning, skulde have nogenomhelst egenlig bindende eller forpligtende Betydning for os. Vi kunne desuagtet vedtage Lovforslaget i den Stikkelse, vi ønske. Tror man, at Kolonialraadet hellere vilde betale 105,000 Kroner, som det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauer) foreslaar, dersom de bleve optagne paa den særlige Lov, end det vil modtage Bestemmelsen paa Finantsloven, saaledes som Flertallet har foreslaaet det? Jeg antager, at Kolonialraadet vil enstemmig holde med Flertallet i Finantsudvalget i dette Tilfælde. Spørgsmaalet er altsaa ikke her om Kolonialraadets Indvilligelse, men der er en anden Side af dette vort Forslag, hvor jeg finder det meget begrundet, at den ærede Finantsminister fra sit Standpunkt vil væрге sig mod det, og det er, for saa vidt det kunde have til Følge, at det særlige Lovforslag blev forkastet. Den ærede Minister mener ogsaa: